

De Geur van Kardemom

historische roman

Colofon

ISBN: 978 94 6365 520 0

1e druk 2023

© 2023, Mirne Rooijakker

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Afbeelding omslag: 'De Drie Baarsjes buiten Amsterdam, van de
Hoek van het lange Bleekerspad naa 't zuiden te zien.'

Tekening: Nicolaas Aartman (1713-1760)

Datering: 1755

Bron: Stadsarchief Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Geur van Kardemom

historische roman

Mirne Rooijakker

Inhoud

I. Linnen lap	7
malen of draven?	9
hoger en hoger naar de zon	15
in zak en as	45
afwachten maar	67
II. Het pakhuis	91
III. Een tocht over zee	117
afwachten maar, vervolg	119
mededogen	139
de nar uithangen	169
klus geklaard	187
vrije vogels	207
liedjes neuriën	221
opzadelen	225
eerlijk delen	233
verlaten	241
levensteken	245
voorbij de kruissteek	247
appelblossen	257

I.

LINNEN LAP

malen of draven?

Kon hij zijn kop maar in z'n nek gooien, dan stond hij tenminste oog in oog met zijn treiteraar. Zijn neusvleugels trilden. Boven zijn hoofd gluurde Ludde door een van de kapotte meelbestoven ruitjes naar binnen. In het halfduister bewoog een schim onderlangs voort in een ronde, trage schommeling. Sgobbone probeerde verder omhoog te kijken, briepte en schudde zijn manen. Ludde voelde zijn voeten wiebelen. Hij siste naar beneden:

‘Komop now, so kannik nie kijke...’

Gegiechel en gestommel, en omhoog veerde hij weer, staande op de schouders van z'n makkers van het Bleekerspad, die braaf op hun beurt wachtten. Ludde was de grootste en de sterkste van hen allemaal, en daar hadden zelfs de oudere jongens respect voor.

Sgobbones rug, stoffig van vuil en zweet, schommelde nogmaals onder zijn blik door. Grote donkere kijkers opengesperd. De roodbruine vacht trilde in een zonnestraal. Ludde greep de aangereikte tak en wurmde die door het gat, net groot genoeg om erlangs te kunnen kijken. De ruïn hinniekte nerveus bij het gestommel boven hem, instemmend beantwoord door Angio, die buiten vastgebonden naast de molen onder een afdak stond. Bij de eerstvolgende ronde priemde Ludde de tak naar beneden, en tikte er ferm mee achter Sgobbones oren. Het dier hinniekte wild en stond in één klap stokstijf. Krakend en kermend kwam het molenrad tot stilstand. Sgobbone aarzelde, trappelde wat heen en weer, verstpapte zich bijna. Hij spitste z'n oren en keek om zich heen, begon toen een snelle pas om van het gesar onder de dakrand af te komen.

Ties de molenaarszoon zat op de drempel in de deuropening loom en nietsvermoedend te kauwen op een handvol graankorrels, in de schaduw van de bepleisterde muren van de molen die zijn vader net buiten de stadsgrens had gebouwd. Boven de deur had hij trots het jaartal 1711 in een steen uitgehouwen, het jaar

van Ties' geboorte. Ties staarde naar het vlakke open land dat zinderde in de middaghitte van de laatste augustusdagen. Langs de slootjes verschrompelden de rietkragen in de zonnegloed. Het duurde een paar tellen eer het tot hem doordrong dat het geschuur van de molensteen haperde. Toen hij zich omdraaide, kreeg hij meteen de zwaaiende tak in de gaten. Hij spooog de graanbrij uit en sprong op. Zwijgend gebaarde hij naar Sgobbone om te wachten en stormde naar buiten, maar niet snel genoeg voor de bende kinderen die aan de achterkant van de molen alle kanten opstoven, luid joelend en lachend. Pestkoppen! Ties sprintte ze achterna, en greep een kleintje bij z'n vodden, die ineens het lachen verging en luidkeels begon te jammeren toen hij eens stevig door elkaar werd geschud. Een paar anderen stopten en keken om, recht in het gezicht van hun boeman. Nou ja, boeman, Ties was nauwelijks ouder dan sommigen van hen. Hij zag welke belhamels deze keer pret maakten, en kon maar met moeite een grijns onderdrukken. Hij liet het kleine kermende speenvarken los, en draafde achter Ludde aan. Die zat er meestal achter en jutte de anderen op. Nog niet zo heel lang geleden had Ties zelf door de straten achter de vestingmuren gezworven op zoek naar kattenkwaad. Lachend en scheldend renden de kinderen voor hem uit, sprongen over de slootjes, terug naar de overhaal in de verte, terug naar de Bleekerssloot.

Vanaf herberg De Drie Baarsjes aan deze kant van de vaart kwam juist een wandelaar aangelopen. Ludde bleef achterom kijken om zijn voorsprong in te schatten, en botste pardoos tegen de man op, die intussen het schouwspel had gadeslagen. Beiden moesten ze zich aan elkaar vastklampen om niet te vallen. 'Stik', mompelde Ludde van schrik, trok zich los en draafde verder.

De vreemdeling – Ludde had hem nog nooit eerder gezien in de buurt – speurde hem na met een blik vol ironie, en zocht vervolgens naar Ties, die de achtervolging nog een tijdje doorzette, maar er

wel voor zorgde dat hij dat grut voldoende afstand liet om weg te komen. Daarna slenterde hij terug naar de rosmolen van zijn pa, om het ene paard weer rustig in beweging te krijgen, en het andere, dat buiten stond te wachten op zijn beurt, gerust te stellen. Dat ruitje moest binnenkort echt eens gemaakt.

De gelagkamer in de buurtherberg had de vorige avond vol gezeten met luidruchtig volk. Kooplui die hun verdiensten van de talrijke maandagmarkten in de binnenstad meteen omzetten in flink wat pullen dikbier. De vreemdeling nam zijn intrek in een van de gastenkamers op de bovenverdieping. Hij gooide zijn zware reismantel van zich af, veel te dichtgeweven voor deze tijd van het jaar. Uit een van zijn zadeltassen trok hij een zomers hemd, kleepte zich om en ging naar beneden om een maal te bestellen. Door het dronkemansgebral lukte het hem maar nauwelijks om zich verstaanbaar te maken – hij wenkte de waard naar buiten, gaf zijn bestelling op en vroeg:

‘Wie van hen is hier de lokale koerier?’

De waard tuurde naar binnen en haalde zijn schouders op, maar de vreemdeling drong aan, dus liep de waard terug de gelagkamer in om beter rond te kijken. Bij navraag bleek de man ziek. Het gezicht van zijn gast buiten betrof bij die mededeling. Hij had een opdracht voor hem gehad. De waard dacht even na. Als er haast bij was, wist hij wel iemand die zo’n klusje kon klaren. Hij wees over de velden. Verderop stond een rosmolen, waarvan de knecht heel goed overweg kon met paarden.

Ties was juist teruggekeerd bij de molen, toen de vreemdeling plotseling achter hem stond. Of hij hem kon spreken. Natuurlijk, dat kon altijd. De man keek echter over zijn schouder, en vroeg of dat ook binnen kon. Natuurlijk, herhaalde Ties. Hij aarzelde enigszins, hoewel zijn vader hem had geleerd altijd voorkomend te zijn tegen nieuwelingen. Misschien hadden die wel een maalklus, en viel er wat aan ze te verdienen. Beleefd blijven is niet zo moeilijk,

dat leverde geregeld meer op dan slechts een paar duiten. De man had een recht postuur, het hoofd met donkere lokken geheven. Eentje uit de stad, of zelfs van de verre schepen uit de haven. Het volk dat daarmee reisde, kwam soms uit streken waar je nog nooit van had gehoord. Zijn bleek gezicht verried zijn hoge komaf.

De man gebaarde Ties naar binnen te gaan, en trok de deur achter zich dicht. Ties moest inwendig grinniken om zoveel geheimzinnigheid. Sgobbone was inmiddels gekalmeerd en stond rustig te wachten. Zonder veel omhaal gaf Ties hem een tik op zijn heup – het paard zette zich traag in beweging. De vreemdeling moest zijn stem verheffen om boven het geknars van de molensteen uit te komen.

‘Ik zie dat je goed overweg kunt met paarden.’

Ties glimlachte onwennig tijdens het zwijgen dat volgde.

‘Kun je er ook goed op rijden?’

‘Het zijn geen rijpaarden’, antwoordde hij stug.

‘Maar kun je goed rijden?’ vroeg de ander opnieuw.

Ties wist eigenlijk niet wat hij moest zeggen.

‘In de herberg zeiden ze dat je goed met paarden overweg kunt, ook met de snelle.’

Er brak een lach door op Ties’ gezicht, hij glom vergenoegd.

‘Ja, de paarden daar in de herberg verzorg ik graag, er komen mooie dieren aan, en als er langere tijd overnacht wordt, rijd ik overdag wel eens rondjes met ze om ze op dreef te houden.’

‘Zou je er flink voor beloond willen worden?’

‘Hoezo?’

‘Ik heb een snelle ruiter nodig om een vrachtje te bezorgen. Dat kan niet lang wachten, er is haast bij. Jij bent vast degene die ik nodig heb. Ik heb een pakketje dat naar Hoorn moet worden vervoerd. Zelf kan ik niet gaan, en de koerier met wie ik in De Drie Baarsjes had afgesproken, is verhinderd. Kun jij ongemerkt van hier naar Hoorn komen?’

Enigszins overrompeld knikte Ties maar eens. Naar Hoorn? Zo

ver was hij nog nooit geweest. Maar zo moeilijk kon dat niet zijn, gewoon de paden langs de trekvaarten volgen, dacht hij.

‘Ongemerkt?’ vroeg de man nog eens nadrukkelijk, en keek hem onderzoekend aan. Ties aarzelde. De man glimlachte.

‘Nou, ga je het doen?’

‘Zeker!’ zei Ties stoer.

Hij zou er vast een mooi bedrag aan overhouden.

‘Kom morgen bij zonsopgang in de herberg langs, dan vertel ik je alles wat je weten moet. Er staat daar een paard voor je klaar. En vergeet niet: je opdracht is geheim, verzin een smoes voor thuis!’ De man knikte als afscheid, draaide zich om en verdween naar buiten. Ties bleef in verwarring achter. Waar liet hij zich mee in?

Vroeg in de avond, terwijl zijn jongere broers en zusjes nog buiten doolden, vertelde hij thuis aan tafel niet meer dan het hoognodige, precies zoals hem was opgedragen. Bij de aankondiging van zijn reis naar Hoorn keek zijn vader hem eerst lange tijd zwijgend aan, voor hij allerlei vragen op hem begon af te vuren. Zijn moeder glunderde van oor tot oor, maar hield zich afzijdig. Naast de kookpot boven het vuur luisterde zij aandachtig naar het verhitte gesprek tussen man en zoon. Ties had er een hele kluit aan om zijn vader te overtuigen dat het echt was, dat die kerel niet zomaar een grappenmaker was. Primus Torrento keek richting vuurhaard, maar zijn vrouw trok onder zijn hulpeloze blik alleen vragend haar schouders op. Priem zuchtte, hij begreep dat hij vanuit die hoek geen steun hoefde te verwachten.

‘Hoeveel ga je verdienen?’

Ties haalde zijn schouders op.

‘Die kerel zag er voornaam uit. Daar haal ik vast wel een paar weken loon bij op.’

‘Hoe lang blijf je weg?’

‘Zo’n drie of vier dagen denk ik’, verzon Ties. Hij had geen idee.

‘En wie blijft er zolang in de molen?’ vroeg zijn vader weer. ‘Je weet dat ik niet zo lang weg kan blijven als er zeulderswerk is in

de havens! Ik reken op jou in de molen, als ik een ander karwei aanneem.'

'O, dat doen Okko en Tjacke wel,' kwam zijn moeder tussenbeide, 'het wordt tijd dat die het molenaarsvak goed gaan leren, en jij en Ties hebben het vaak genoeg voorgedaan, samen kunnen ze dat best aan.'

Basta, weer een probleem uit de weg. Moeder zat de handel tot in haar botten, en had haar eigen bedoening als wasvrouw. Die zag in deze opdracht extra negotie en het opgroeien van haar zoons, en dat beviel haar best.

'Vooruit dan maar', verzuchtte zijn pa tenslotte.

Ties sprong meteen op om boven op de vliering alvast wat van zijn spullen in een buidel te proppen, popelend om te vertrekken.

Intussen bleef dat ongemerkt reizen hem dwarszitten, hoe moest hij dat in vredesnaam aanpakken? Hij was in zijn jonge leven niet verder noordelijk geweest dan een paar keer over het water van het IJ, maar hij waagde het niet met zijn ouders te overleggen. Bovendien kenden die Hoorn ook alleen van horen zeggen. Zijn vader was dan wel als kind met zijn ouders helemaal uit Italië gereisd, maar wat wist hij daar nog van, en bovendien was dat net de andere kant op, helemaal in het zuiden. Ties bleef stilletjes. Zijn moeder merkte het wel, maar zag geen reden zich om zijn gepeins te bekommeren. Het werd tijd dat haar oudste een man werd met zijn achttien jaren. Een mooie gelegenheid om de wereld te verkennen en zijn vleugels verder uit te slaan. Er waren genoeg monden te voeden, wie weet was dit zijn sprong naar zelfstandigheid. Hoewel ze zielsveel van haar kinderen hield, begonnen haar jaren te tellen. Wat extra inkomen kon haar handen, die altijd rauw en rood zagen van het vele spoelen en logen van al die balen wasgoed, een tijdje sparen.

hoger en hoger naar de zon

Bij het aanbreken van de dag slingerde Ties de buidel over z'n schouder en ging op weg naar De Drie Baarsjes, waar de vreemdeling hem zou opwachten. Ondanks het vroege uur liep hij niet als enige langs het Bleekerspad. Het eerste landvolk was al onderweg naar de tuinen achter de Costverloren Wetering, die de Sloterpolder scheidde van de stad Amsterdam. De zon won aan kracht – slierten waterdamp kringelden boven de vaart stilaan omhoog. Ties liet het roeibootje van z'n familie onaangeroerd achter voor zijn broertjes, en vroeg een tuinder of hij mee mocht varen. Graag zelfs, als hij wilde roeien! Ties grijnsde, en terwijl de man zich op de boegplank nog eens slaperig uitrekte, haalde hij de riemen met krachtige slagen door het water, naar de overhaal die vlakbij de herberg in de polder was aangelegd. Omdat er zo vroeg op de dag nog geen sjorders waren, hielp hij de man z'n kleine platbodem uit de vaart in de lager gelegen polder te slepen, eer hij hem gedag groette. Terwijl de tuinder de sloot oproeide naar zijn verderop gelegen moesakker, liep Ties door naar de herberg.

Leendert Kwaaitaal leunde tegen de deurpost en knapte met z'n knokkels. Hij tuurde in het rond om te zien of er nog achterblijvers lagen, te dronken om hun kot terug te vinden, achter een struik of wat kisten hun roes uitslapend en wachtend tot de zon hun verstijfde ledematen warmde. Als hij de kans kreeg, schudde hij ze eens flink door elkaar om te zien of er nog munten uit hun zakken wilden rinkelen. Eigen schuld, vaak merkten ze het niet eens. Deze keer was er geen mens te zien. De waard wilde zich net omdraaien om de lege vaten uit de gelagkamer te rollen toen hij in tegenlicht en ochtenddamp een schim op zich af zag komen. Hij bleef wachten met z'n armen over elkaar tot hij de oudste van Torrento herkende, die hem bij aankomst een 'morrege' wenste,

alvorens te vragen naar die voorname heer, die een klus voor hem had. Kwaaitaal wist meteen over wie hij het had. Boven waren alle drie de logeerkamers bezet, een paar marskramers op doorreis, en een sujet met akelig fijne kleren aan z'n lijf.

'Middelste kamer', gromde hij met een blik naar boven.

Ties stommelde de trap op en klopte op de middelste deur van de aan de voorzijde gelegen kamers die uitkeken over de vaart. De deur zwaaide open en hij stond tegenover de keurig geklede man van de vorige dag.

'Ben je alleen?' vroeg die, terwijl hij de gang inkeek.

Ties knikte. De vreemdeling wees hem een stoel en Ties nam plaats, terwijl de ander naast een kleine schrijftafel bleef staan.

Ties bedacht ineens dat de man zich nog niet had voorgesteld, en dat het rijkelijk laat was dat hij dat zelf deed.

'Mijn naam is Ties eh... Torrento', schutterde hij wat.

De ander knikte slechts, nam een geldbeurs van de tafel en overhandigde die aan Ties. Hij zweeg even eer hij van wal stak, onderwijl uit het raam kijkend.

'De helft van je koeriersloon. Het pakje dat je af gaat geven in Hoorn is maar klein. Het is niet veel waard, maar heeft betekenis voor degene die het gaat ontvangen, een mejuffrouw Pernilla Praalder. Zij is de oudste dochter van Lucas Praalder, scheepseigenaar en handelaar in Hoorn, die met zijn gezin woont op 't Oost in de buurt van de kerk. Lever het persoonlijk aan haar af en wacht op haar antwoord. Als zij de boodschap heeft begrepen, zal zij een kruid noemen.'

Hij zweeg weer een tijdje, eer hij verderging:

'Niemand hoort te weten dat het pakje voor haar bijzondere betekenis heeft. Laat aan niemand merken wat je opdracht werkelijk is. Met haar antwoord ga je naar de herberg op de kop van de Oude Doelenkade, waar je wordt opgewacht door een man met een lange veer aan zijn hoed. Noem hem het kruid en hij zal je de andere helft van je loon geven. Daarmee is je opdracht ten einde.'

Ties beseftte dat hij zijn nieuwsgierigheid beter kon bedwingen, en hield allerlei vragen die hem te binnen schoten voor zich. De ander vervolgde:

‘Wanneer ik zelf zou gaan, zou ik te veel opvallen. Overal worden de ogen op mij gericht. Jij hebt zo’n beetje de leeftijd van de juffrouw. En haar onschuld.’

Ineens stond hij voor Ties, en keek hem vorsend aan. Zou deze knaap de opdracht aankunnen? Wat was de belofte van de herbergier dat hij te vertrouwen was waard? Het moest maar, hij had de vorige avond niemand anders kunnen vinden. Beter om de ernst van de situatie een tikje te overdrijven. Ze zwegen geruime tijd. Bijna wilde Ties al opstaan toen de man zei:

‘Hou het pakje te allen tijde op je lijf. Mijd de mensen zoveel mogelijk, dus reis langs de dijken van de Zuyderzee, en vooral niet met de beurtveren of langs de trekvaart. Dat vermindert de kans op beroving aanzienlijk. De man met de veer zal weten wanneer je je niet aan je opdracht hebt gehouden. Beneden staat een zwarte ruïn voor je klaar. Zorg dat het dier terugkomt. Goede reis.’

Het gesprek was duidelijk ten einde, zonder dat Ties verder nog iets had kunnen zeggen. De man knoopte zijn hemd open en overhandigde hem een kleine perkamenten omslag, dat was opgerold en voorzien van een lint met knoop. Met hanepoterige letters stond er overdwars ‘*Op ’t Oost te Hoorn*’ op geschreven. Ties nam het in ontvangst – stopte het in de binnenzak van zijn linnen borstrok.

‘Dank u.’

Meer wist hij niet te zeggen, hij grimaste een grijns naar de vreemdeling, en liep de deur uit. Eén probleem was in ieder geval de wereld uit, zijn reisroute was nu duidelijk. Langs de dijken van de Zuyderzee tot hij bij Hoorn uitkwam.

Ties nam aan de achterkant de uitgang naar de stallen, op zoek naar de zwarte ruïn. In de eerste stal stond de gevlekte merrie

van Kwaaitaal zelf, in de stal ernaast zag Ties twee grote paardensilhouetten in de schemering. Nog eer zijn ogen goed en wel gewend waren, stapte er een jongeman op hem af die daar blijkbaar had zitten wachten tot de deur openging. Ties' gezicht bevroor.

‘Lark? Wat doe jij hier?’

Zijn neef Allard grijnsde hem breed toe.

‘Het leek je pa gisteravond wel een goed idee als ik meeinging’, zei hij, terwijl hij een groot paard uit de schaduw naar voren leidde. Sgobbone snoof aan Ties' borst en hinnikte zachtjes een herkenningsgroet.

Ties z'n opluchting over de te volgen route was in één klap verdwenen. Hoewel zijn neef slechts een jaar jonger was en hij hem beschouwde als een van zijn beste makkers, vertoonde de jongste van de twee neven niet veel tekenen van volwassenheid. Allard zat nog vol kattenkwaad, en leek het leven één groot spel te vinden. O ja, hij was goedlachs, vriendelijk en behulpzaam, maar of zijn gezelschap voor deze opdracht echt een goed idee was? In stilte verwenste Ties de loslippigheid van zijn vader. Of voorzag z'n ouweheer soms strubbelingen onderweg, waarbij hij Allards steun heus wel kon gebruiken? Er zat niets anders op dan diens gezelschap te aanvaarden.

Sgobbone rukte ongeduldig aan de leidsels, hij wist dat dit een bijzondere dag zou worden, en was qua karakter net zo jong en onbesuisd als zijn begeleider. Geprikkeld door de geuren van andere paarden in de stal, weg van zijn vertrouwde wei en molen waarin hij de halve dag telkens dezelfde rondjes draaide, was Sgobbone gretig om er eens echt op uit te trekken.

Ties drukte Allard op het hart om te zwijgen, volgens de instructies die hij zojuist had gehoord. Hij liet niets anders los dan dat het een belangrijke bestelling uit hogere kringen betrof. Allard zweeg onder de indruk.

Rond de overhaal begon het leven inmiddels op gang te komen. Warmoezeniers die hun groenten nog voor de middag in de stad wilden slijten, kwamen aangeroeid over de vaart, terwijl anderen al in hun slatuinen in de polder stonden te oogsten en te bundelen. De twee neven besloten om niet helemaal langs de vaart te rijden, naar een brug verderop die de paarden zou kunnen dragen, maar kozen de kortste weg naar de binnenstad en het IJ, gewoon door ter plekke over te steken. Nagezwaaid door de waardin bestegen Ties en Allard hun rijdieren en leidden ze voorzichtig het water in. Ties had de zwarte ruin genomen, die hij voor de gelegenheid Nobile noemde, zodat Sgobbone een vertrouwde berijder had in Allard. Sgobbone volgde Nobile trouw en zwom alsof hij het elke dag deed. Terwijl zijn onderlijf drijfnat werd hield Ties z'n buidel hoog in de lucht, intussen de namen en locaties in Hoorn zachtjes voor zich uit prevelend. Zijn schietgebed om in het gezelschap van zijn neef uit het zicht van zijn opdrachtgever te blijven werd verhoord – de vreemdeling zat juist met zijn rug naar de vaart in de gelagkamer te wachten op zijn ontbijt. Eenmaal op de oever aan de overkant reden ze een smal rustig pad op en zetten een langzame draf in. Nobile bleek goed gedresseerd, hij begon meteen een sierlijke tred. Voor het eerst kreeg Ties plezier in z'n reis.

In de buurt van de Kwakerspoel, met z'n vele houtzaagmolens langs de aanlegsteigers, werd het steeds drukker. Overal liep volk af en aan, sommigen achter handkarren of sjouwend met manden en balen. Ze kregen moeite om de paarden langs de werklieden en kooplui te manoeuvreren en gingen stapvoets verder. Ties keek in de tussentijd om zich heen of hij bij de Koning Salomon, de meest nabijgelegen molen, Hillie zag. Hilligijn Stuyffpeper was de jongste dochter van de molenaar, en bijna net zo oud als hijzelf. Ze had prachtige bruine kijkers en een mooie lach, die in gezelschap vaak te horen was. Nu ze wat ouder werden en nauwelijks nog met een troep kornuiten de stad in trokken, zag hij haar minder, hoewel ze slechts een halve

mijl bij hem vandaan woonde. De laatste tijd verzon hij af en toe een boodschap richting Kwakerspoel in de hoop haar te spreken te krijgen. Haar vader was niet scheutig met aandacht voor de zoon van die vreemde snoeshaan, die buiten de stad zomaar zijn eigen molen in de polder had gebouwd en daar nog geld mee scheen te verdienen ook. Een gedrongen rechthoekig bouwsel dat in niets leek op de Hollandse molens, bijna compleet van steen was, en geen windkracht nodig had. Dat bliefde Roef Stuyffpeper niet, en hield zijn dochter kort, zodra hij in de gaten kreeg dat Torrento's oudste rondhing. Net toen ze voorbij de molen reden, kreeg Ties haar alsnog in het oog en keek glimlachend achterom. Hij kon de teugels niet loslaten voor een groet, moest zich blijven concentreren op het rustig leiden van Nobile temidden van het voetvolk. Een andere keer dan maar.

Daar gaat hij! Kijk toch hoe statig hij rijdt, en op wat voor edel zwart paard. Ik wou dat hij was afgestapt, dan kon ik het dier van dichtbij bewonderen en wat met hem praten. Hij heeft geen tijd voor mij, Allard is bij hem, ze zijn onderweg. Zou hij mij hebben gezien? Ik had willen zwaaien, maar hij keek maar zo kort achterom. Ik wil niet toeschietelijk lijken, ik schaam me voor de blossen op mijn wangen, telkens als hij in de buurt is. Wanneer hij naar me kijkt, probeer ik koelbloedig te doen, mijn blijdschap te verbergen. Toch lijkt die heldere blik van 'm dwars door mij heen te gaan, 't voelt heerlijk en angstig tegelijk. Zou hij regelmatig aan mij denken? Vast niet zo vaak als ik aan hem. Hij is zo anders dan de rest van die knapen van het Bleekerspad. Zoals hij de molen van z'n ouders al in z'n eentje kan bestieren. Hij kan met de paarden omgaan, hij onderhandelt zelf met de klanten. Een echte kerel, geen kind meer. Hij is zo veel volwassener dan de rest. En dan die blik die dwars door me heen gaat. Ik voel me trillen als een espenblad, maar wil toch echt niet dat hij het merkt. Hij wast zich, heeft zelden meel in z'n haar. Heeft al eelt in z'n handen. Hij wordt straks een zelfstandig man zo met die molen,